

Δεκαπενθήμερο Εικονογραφημένο Περιοδικό για αγόρια και κορίτσια.

ΙΔΡΥΤΗΣ · ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ · ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ : ΙΩΑΝ. Α. ΚΑΜΠΑΝΑΚΗΣ ΑΡΧΙΣΥΝΤΑΚΤΗΣ : ΓΕΩΡ. ΠΑΠΠΑΣ

Προσωρινά Γραφεία Μεγ. Αλεξάνδρου 6 β	Συνδρομαί	Ετησία δρχ. 4000 Εξάμηνο: » 2000	Εκδίδεται εκάστην 5ην και 20ήν κάθε μηνός	Τιμή φύλλου Δρχ. 200
--	-----------	-------------------------------------	--	-------------------------

(Συνέχεια από
τὸ προηγούμεν ο)

2ον

ΜΟΥΣΙΚΗ ΣΤΗΛΗ

Υπό τῆς Καθηγητρίας τῆς Μουσικῆς Κας ΕΥΤΥΧΙΑΣ ΚΑΜΠΑΝΑΚΗ

1. ΒΕΡΝΤΙ

Ἄλλὰ τὸ 1839 ἡ τραγωδία ἦρθε νὰ σκοτεινιάσῃ τὴ ζωὴ του μὲ τὸ θάνατο τοῦ μικροῦ ἀγοριοῦ καὶ τῆς κόρης του, καὶ τῶν δύο σὲ δύο μέρες, καὶ τῆς ἀγαπημένης γυναίκας τῶν δύο μῆνες ἀργότερα. Στωϊκός, ἀδάμαστος, ὅπως ἀπεδείχθη ὅτι ἦταν καὶ σ' ὅλες τις μεταγενέστερες σχέσεις του μὲ τοὺς ἱμπρεσαρίους τοὺς λιμπρετίστας τοὺς ἠθοποιούς, καὶ τοὺς κριτικούς ἐξεπλήρωσε ἀκριβῶς τοὺς ὄρους τοῦ συμβολαίου του μὲ τὸν Μερέλλι καὶ τελείωσε τὴν ὄπερα «Μιά μέρα βασιλείας» σύμφωνα μὲ τὴ συμφωνία τους. Ἄλλὰ τὸ ἠθικὸ καὶ πνευματικὸ πλῆγμα ποὺ εἶχε ὑποστῆ ἦταν πολὺ μεγάλο ἔστω καὶ γιὰ τὸν Σπαρτιάτην αὐτὸν τῶν συνθετῶν, καὶ θὰ τὸ ἦταν πραγματικὰ ἀνυπόφορο. Δίχως τὴν εὐγενικὴ ἀνέναντί του συμπεριφορὰ, καὶ τὴν ἠθικὴ ἐνίσχυσι ποὺ δὲν ἔλειπε νὰ τοῦ παρέχῃ ὁ θεατρῶνς του, ὁ ὁποῖος ἦταν ἐξαιρετικὰ ἐξυμνος καὶ ἔντιμος ἄνθρωπος. Ἐν τούτοις μετὰ τὴν παρέλευσι τῆς περιόδου αὐτῆς τῆς πικρίας καὶ τῆς ψυχικῆς δοκιμασίας τοῦ μεγάλου μουσικοῦ ἡ ἀμέσως ἐπομένη ὄπερά του «Ναμπούκο» ποὺ παίχθηκε στὴ «Σκάλα» τὸ 1842, ὑπῆρξε κάτι παραπάνω ἀπὸ μία ἐπιτυχία λαμπρῆ. Τὸ κοινὸ τρελλάθηκε μ' αὐτή. Ἀπὸ τῆς ἐποχῆς ἐκείνης τὸ στάδιο τοῦ Βέρντι ὡς συνθέτου μελοδραμάτων, μῆκε στὸν θριαμβευτικὸ δρόμο. Μὲ τὴν παράστασι τοῦ

«Ἐρνάνι» τὸ 1844 στὸ θέατρο «Φοῖνιξ» τῆς Βενετίας, καὶ τοῦ «Ντοῦε Φόσκαρι» τὸν ἴδιον χρόνον στὸ θέατρο «Ἀρτζεντίνα» τῆς Ρώμης— ποὺ ἔκαναν τὸν Ντονιτζέττι νὰ πῆ «ἐλικρινῶς αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος εἶναι μεγαλοφυής!» τ' ὄνομά του ἔγινε τόσο γνωστὸ στὴν Ἰταλία, ὅσο ἦταν μέχρι τῆς ὥρας ἐκείνης, τὰ ὀνόματα τοῦ Ροσσίνι καὶ Μπελλίνι καὶ αὐτοῦ τοῦ ἰδίου τοῦ Ντονιτζέττι, ὅταν δὲ τέλος παρεστάθη ὁ «Ριγκολέττος» τὸ 1851, ἡ φήμη τοῦ Βέρντι ὡς μουσικοῦ συνθέτου σταθεροποιήθηκε τελειωτικὰ καὶ μεταξὺ τοῦ κοινοῦ, καὶ μεταξὺ τῶν μουσικῶν κριτικῶν, καὶ στὴν Ἰταλία καὶ στὸ ἐξωτερικόν.

Καθὼς εἶναι πολὺ φυσικόν, ἀπὸ τὴν ἀρχὴ τοῦ σταδίου του ὡς συνθέτου μελοδραμάτων, ὁ Βέρντι δὲν ὑπέφερε μόνον μὲ τὸ ἀνέβασμα τῶν ἔργων του, ὅπως συμβαίνει συνήθως μὲ ὄλους τοὺς συγγραφεῖς, καὶ μὲ τὰ σχετικὰ συμβόλαια μὲ τοὺς θεατρῶνας, ποὺ συνήθως δὲν κρατοῦσαν ποτέ τὰς ὑποχρεώσεις των, μὲ τοὺς λιμπρετίστας, μὲ τοὺς ἠθοποιούς, ποὺ ὅταν εἶνε τοῦ μελοδράματος εἶνε συχνὰ ὡς χαρακτηριστικῆς χειρότεροι ἀπὸ τοὺς ἄλλους, μὲ τοὺς ἱμπρεσαρίους, καὶ ἀπὸ τοὺς ὁποίους κυρίως στὴ Γαλλία καὶ τὴν Ἰσπανία κούρσευαν κυριο-

λεκτικῶς τὰ ἔργα του, χωρὶς νὰ τοῦ πληρώνουν ποσοστά, ἀλλὰ καὶ ἡ πολιτικὴ λογοκρισία τὸν κατέδιωκε, σχεδὸν σὰν ἀπὸ σύστημα, ἀναγκάζοντάς τον συχνότατα, ν' ἀλλάζῃ τὰ λιμπρέττα, καὶ τις παρτισιόν του, ἀφοῦ πιά εἶχε τελειώσῃ τὰ ἔργα του. Αὐτὸς κυρίως εἶναι ὁ λόγος, γιὰ τὸν ὁποῖο πολλὰς φορὰς ὁ Βέρντι παρεξηγήθηκε ὅτι ἔγραφε μουσικὴ πατριωτικὴ. Ὅτι ὁ Βέρντι ἦταν θερμὸς πατριώτης, ἐπαναστατῶν κατὰ τοῦ ξενικοῦ ζυγοῦ, στὸν ὁποῖο ὑπέκειτο ἡ Ἰταλία, ἐνεπνεύσθη σὲ μερικὰς ὄπερές του ἀπὸ τὰ πατριωτικὰ μοτίβα, δὲν μπορεῖ νὰ ἀμφισβητηθῇ, οὐδέποτε ὅμως ὑπέταξε τὰς αἰσθηματικὰς ἀντιλήψεις του στὰ πατριωτικὰ του αἰσθήματα. Ὁ βιογράφος τοῦ Βέρντι κ. Ρόϋ διαψεύδει ὅτι ὁ Βέρντι δανείστηκε κομμάτια τῆς μουσικῆς του ἡ ἀπλῶς ὀρισμένα μοτίβα αὐτῆς, ἀπὸ παλιούς συνθέτας πολὺ δὲ ὀλιγώτερο, ὅπως τότε εἶχε κατηγορηθῆ ἀπὸ τὸν Βάγκνερ. μερικὰ ἔργα τοῦ ὁποῖου ὁ Βέρντι, ὅπως ἄλλως τε καὶ οἱ φίλοι του Μπερλιόζ καὶ Μπόιτο, ἐθεωροῦσε πῶς ἦσαν ἀσχημα. Αὐτὸ ὅμως δὲν ἐμπόδιζε τὸ Βέρντι νὰ θαυμάζῃ τὴν ἐπιδεξιότητα τοῦ γερμανοῦ συναδέλφου του στὴν ἐνορχήστρωση. Ὁ Βέρντι μεταξὺ τῶν συγχρόνων του μουσικῶν, ἦταν μάλιστα ὁ μόνος ποὺ δὲν καταδίκασε ἀπολύτως τις «παρακρούσεις» τῆς τρελλῆς μεγαλοφυίας τοῦ Μπαύρου.

(Ἡ συνέχεια στὸ ἐρχόμενον)

E. K.

(Συνέχεια απ' το προηγούμενο)
2ον

Έγώ δέ υπό την ιδιότητά μου ως άνηψιού και όρφανού είχα γίνει ό βοηθός έπιμελητής των πειραμάτων. Πρέπει δέ να όμολογήσω ότι είχα μεγάλη κλίση στις γεωλογικές έπιστήμες. Στις φλέβες μου έτρεχε αίμα όρυκτολόγου, δέν στενοχωριόμουν δέ ποτέ με τη συντροφιά των πολυτίμων λίθων μου. Γενικώς θα μπορούσε κανείς να ζή εύτυχής μέσα στο μικρό σπιτάκι της όδοϋ Κένιγκστράσσε, παρά το άνανυπόμονο του χαρακτήρος του ίδιοκλήτου γιατί, όσο άπότομα κι άν μου φερόταν αυτός, δέ με άγαπούσε και λιγώτερο. Άλλ' ό άνθρωπος αυτός δέν ήταν δυνατόν να περιμένη, ήτο βιαστικώτερος κι άπ' αυτή τη φύσι. Όταν, κατά τον Άπρίλιον, είχε φυτέψει μέσα στα μεγάλα φαγεντιανά δοχεία του σαλονιού του φυτά οινάνθης (βρεζεντάς), έπήγαινε τακτικά κάθε πρωί και τα τραβούσε από τα φύλλα για να έπιταχύνη την αύξησή τους.

Μέ έναν λοιπόν άνθρωπον τόσο ιδιότροπο δέν είχα παρά να ύπακούω.

Έτρεξα λοιπόν κι έγώ στο γραφείο του.

II

Τό γραφείο του ήταν ένα άληθινό Μουσείο. Όλα τα είδη του όρυκτολογικού βασιλείου εύρίσκοντο εκεί, με τις όνομασίες τους, τακτοποιημένα προσεκτικά, σύμφωνα με τις τρεις μεγάλες διαιρέσεις των όρυκτών των άφλέκτων, των μεταλικών και των λιθοειδών. Πώς γνώριζα τα κομφοτεχνήματα αυτά της όρυκτολογικής έπιστήμης! Πόσες φορές άντι να χάνω με τους συνομηλίκοις μου τον καιρό μου, μου άρεσε να καθάριζω τους γραφίτες εκείνους, τους άνθρακίτες, τους λιγνίτες, τους

γαιάνθρακες, τους ποάνθρακες! Και τις ασφάλτους, τις ριτίνες, τα όργανικά άλατα, τα όποια έπρεπε να προφυλαχθούν και από το παραμικρότερο άτομο σκόνης! Και τα μέταλλα εκείνα από του σιδήρου μέχρι του χρυσού, των όποιων ή πραγματική άξια έχάνετο πρό της άπολύτου μεταξύ των έξομοιώσεως ως έπισημονικών ειδών! Και όλ' αυτά τα όρυκτά, είχαν τόση άξια όση ήταν άρκετή για να ξανακτισθ ή τό σπιτι της Κένιγκστράσσε, με την προσθήκην μάλιστα ενός άκόμα δωματίου, με τό όποιον θα τακτοποιόμουν τόσο καλά.

Άλλά όταν μπήκα στο γραφείο δέν σκεπτόμουνα τα θαυ-

Ό καθηγητής Όττο Λίντεμπροκ

συνεχώς γεμάτος έκπληξη και περιέργεια.

Η φωνή αυτή μ' έκανε να θυμηθώ ότι ό καθηγητής ήταν έπίσης βιβλιόφιλος κατά τό διάστημα της άναπαύσεως του. Άλλά πολύτιμο θεωρούσε ένα βιβλίο, υπό τον όρο να είναι δυσεύρετο ή τουλάχιστον δυσανάγνωστο.

—Έ λοιπόν! δέν βλέπεις; μου είπε. Άλλ' είναι ένας θησαυρός άνεκτίμητος, που άνεκάλυφα σήμερα στο παλαιοπωλείον του Έβραίου Έβελιόν.

—Θαυμάσιο! άπάντησα με προσποιητό ένθουσιασμό.

Και πράγματι γιατί τόσος θόρυβος για ένα παλιό βιβλίο, του όποιου ή ράχη και οι πλευρές φαίνοντο σκεπασμένες με χονδροειδές δέρμα, ένα βιβλίων κιτρινωμένον, από τό όποιο κρεμότανε ένας ξεθωριασμένος σελιδοδείκτης.

Έν τώ μεταξύ τα θαυμαστικά άναφωνήματα του καθηγητού δέν έπαυαν:

—Κύτταξε έλεγε κάνοντας ό ίδιος τις έρωταπαντήσεις, είναι άρκετά ώραϊο; Ναι, είναι θαυμάσιο! Και τί δέσιμο! Άνοιγει εύκολα; Ναι, γιατί μπορεί να σταθ ή σε όποιανδήποτε σελίδα! Άλλά κλείνει καλά; Ναι, γιατί τό κάλυμμα άποτελείται από ένα σύνολο στερεά δεμένο χωρίς να χωρίζεται ή να χάσκη σε κανένα μέρος! Και ή ράχη αυτή που δέν παρουσιάζει κανένα σχίσιμο έπειτα από έπτακοσίων έτών ζωή!

(Η συνέχεια στο έρχόμενο)

Κατά μετάφραση διασκευή I. E. K.

(Συνέχεια από τό προηγούμενο)
2ον

Άκουστηκε έξαφνα μιá έκωφαντική έκρηξις που συνοδεύτηκε από μιá σπαρακτική κραυγή φρίκης και από τό θόρυβο σπασίματος ξύλων και γυαλιών. Έρχόταν από τό δρόμο που όδηγούσε στο κήπο του κτήματος. Ύστερα οι

πόρτες του κήπου έσπασαν και όρμησε μέσα ένα αυτοκίνητο με πρωτοφανή ταχύτητα, άφοϋ δέ έκανε κάμποσα ξίκ ζάκ, έπεσε πάνω σ' ένα μεγάλο γέρικο δένδρο και άναποδογύρισε.

Ό ντέτεκτιβ μόλις πρόφτασε να δη πώς μέσα σ' αυτοκίνητο ήταν ένας άνθρωπος, όταν ξαφνικά οι φλόγες τό τύλιξαν.

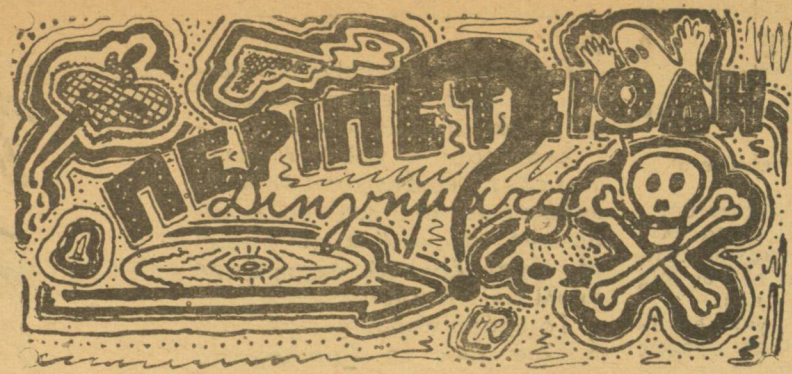
Όλ' αυτά γίναν τόσο γρήγορα και τόσο άστραπιαία που ό ντέτεκτιβ και ή Σπάρκ μείναν σαν άπολιθωμένοι. Άλλά πολύ γρήγορα συνήλθαν κι έτρεξαν προς τό δένδρο πάνω στο όποιο φαινόταν σα να σκαρφάλωσε τ' αυτοκίνητο.

Άμέσως με μεγάλη δυσκολία άνοιξαν τη πόρτα του καιόμενου αυτοκινήτου, τράβηξαν τον άνθρωπο που βρισκόταν μέσα και τον έάπλωσαν στην χλόη.

Ό ντέτεκτιβ τότε δμως είδε με φρίκη ότι ό άνθρωπος που βρισκόταν μπρός στα πόδια του ξαπλωμένος ήταν ό Ισπέκτωρ Γουόλλις και είχε καρφωμένο στο στήθος του μ' ένα μαχαίρι ένα σημείωμα που ήταν βαμμένο κατακόκκινο από τό αίμα του Ισπέκτωρ. Ό ντέτεκτιβ έσκυψε και διάβασε με δυσκολία:

«Για τον ντέτεκτιβ Τόμ Κόξ που φυτρώνει εκεί που δέν τον σπέρνουν, ένα μικρό δώρο. Άν δέ συμμορφωθ ή με τις οδηγίες μας θα λάβη πολύ γρήγορα κι άλλα μεγαλύτερα και πολλά τέτοιου είδους δώρα». Κι από κάτω είχε την ύπογραφή «Η συμμορία του Λι-Τσόγκ».

Τή στιγμή εκείνη ό Ισπέκτωρ Γουόλλις που δέν είχε άκόμα ξεψυχίσει μισάνοιξε τα μάτια του με φανερό κόπο. Ό ντέτε-

Η ΣΥΜΜΟΡΙΑ ΤΟΥ ΛΙ-ΤΣΟΓΚ

ΕΚΤΕΝΗΣ ΥΠΕΡΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑ ΤΟΥ ΔΙΑΣΗΜΟΥ ΝΤΕΤΕΚΤΙΒ ΤΟΜ-ΚΟΞ

κτιβ Τόμ Κόξ και ό Σπάρκ έκαναν ότι ήταν δυνατόν για να τον συνεφέρουν.

—Μου έρριξαν μιá μπόμπα μέσα σ' αυτοκίνητο Τόμ, ψιθύρισε.

—Ποιοι ήταν ρώτησε αυτός.

—Η... ή συμμορία του Λι Τσόγκ, είπε ό έτοιμοθάνατος. Αυτοί ήξεραν πώς έγώ είχα μάθει πολλά πράγματα και... και με κα... κα... κατασκόπευσαν... Έγώ... έγώ έρχόμουν να σοϋ ζητήσω βοήθεια... άλλα... Η φωνή του έσβυσε

—Κοντεύει να πεθάνη είπε ό Τόμ Κόξ. Και προσπάθησε να τον ξανασυνεφέρη.

Και πράγματι τό κατάφερε και σιγά-σιγά άνοιξε τα μάτια του ό Ισπέκτωρ Γουόλλις κοιτάζοντας προς τό κενό.

—Πού είναι τό άντρον της συμμορίας; ρώτησε ό ντέτεκτιβ.

—Στό... στο... στη... στο... και τό στόμα του έκλεισε για να μην άκουστή πιά ποτέ ή φωνή του. Τα μάτια του πήραν μιá γιαλάδα κι ή άναπνοή του σταμάτησε.

Ό ντέτεκτιβ έκλεισε τα μάτια του Ισπέκτωρ Γουόλλις του άνθρώπου που είχε προσφέρει στη Σκώτλαν Γυάρντ τόσες υπηρεσίες και είχε συλλάβει τόσους και τόσους έγκληματίες και είχε ξεσκεπάσει άλλες τόσες συμμορίες. Και τώρα αυτός ό ένδοξος άνθρωπος βρισκόταν νεκρός μπρός στα πόδια του Τόμ-Κόξ.

—Πέθανε, είπε ό ντέτεκτιβ, άλλα θα έκδικηθώ. Θα βρω τό δολοφόνο του και θα καταστρέψω και τη συμμορία του Λι-Τσόγκ. Έγβαλε τό μαντήλι του

κι έπιασε μ' αυτό και ξεκάρφωσε από τό στήθος του Ισπέκτωρ τό μαχαίρι και σηκώθηκε άφίνοντας τον Σπάρκ να φυλάη τό πτώμα του Γουόλλις και προχωρώντας μπήκε στη βίλλα του. Κάθησε στο γραφείο του κι άφοϋ τηλεφώνησε στην άστυνομία, στον Ιατροδικαστή

και στο σπητι του Ισπέκτωρ Γουόλλις, έξέτασε καλά τό μαχαίρι με τό φακό. Δακτυλικά άποτυπώματα δέν ύπήρχαν, γιατί καθώς φαίνετε ό δολοφόνος φορούσε γάντια.

Η λαβή δέ του μαχαιριού ήτανε σκαλισμένη με μεγάλη ύπομονη και τέχνη.

Ήταν σίγουρος ότι τό μαχαίρι ήταν κινέζικο, άρα και ό δολοφόνος ήταν Κινέζος.

**

Τό ίδιο άπόγεμα ό Τόμ Κόξ βρισκόταν στο γραφείο του συνομιλώντας με τό βοηθό του όταν μπήκε ό ύπηρετής κρατώντας ένα μικρό δέμα στο χέρι.

—Ήρθε με τό ταχυδρομείο και προορίζεται για σάς, είπε ό γηραιός ύπηρετής.

Ό ντέτεκτιβ τό πήρε και τό ξετύλιξε γρήγορα.

Ήταν μιá σφαίρα από ξύλο με θαυμάσια ξυλογλυπτική.

—Είναι μιá κινέζικη σφαίρα, Σπάρκ, είπε. Άποτελείται από πολλές τέτοιες κούφιεσ και ή έξωτερική έχει τρύπες μέσ' άπ' τις όποιες ό τεχνίτης χάραξε και τις άλλες. Είναι μιá δουλειά που καμιά φορά χρειάζεται έτών ύπομονη κι έπιμονη και που στην Άπω Άνατολή τη πουλούσαν για ένθύμιο. Μ' ένα λεπτό μολύβι ή και με μιá καρφίτσα μπορείς να γυρίσης τις έσωτερικές σφαίρες, ώσπου ένώνοντας τις τρύπες μπορείς να κάνης δίοδο προς τό κέντρο.

Άλλά άραγε Σπάρκ τί να είναι αυτό; Δώρο ή προειδοποίησι;

(Η συνέχεια στο έρχόμενο)

(Έκ του Ίσπανικού) Φ. ΜΑΥΡΙΑΗΣ (Διασκευή, συμπλήρωση) I. ΚΑΜΠΑΝΑΚΗ

ΤΟΜ - ΜΙΞ
Ο ΑΣΥΛΛΗΠΤΟΣ

(Συνέχεια από το προηγούμενο)

2ον
Και ποιός ήταν ο γέρος αυτός;
Καγείς δέν μπορούσε νά καταλάβη τίποτα κι' όλοι στάθηκαν μιά στιγμή και κοίταζαν πότε τ' ότμ-Μιξ και πότε τ' ό γέρο κάου-μπόυ.

Έκείνος όμως, ίσως γιατί δέν ήθελε νά προδοθή άνέκτησε άμέσως τή ψυχραιμία του, έσφιξε τ' ό χέρι τ' ότμ και τραβήχτηκε.

Όταν όμως ύστερ' από λίγη ώρα τέλειωσαν και τ' άλλα άγωνίσματα κι' ό διάφοροι κάου-μπόυς σκορπίστηκαν, ό γέρος έτρεξε πίσω άπ' τόν Τόμ-Μιξ πού έφευγε και τόν σταμάτησε.

—Τόμ! Τόμμι! τ' ό φώναξε.
Ό νεαρός γύρισε τ' ό μάτια του στό γέρο.

—Μίληρες γέρο μου;

—Ναί. "Ηθελα νά σοϋ μιλήσω παιδί μου, ψιθύρισε ό γέρος και τ' ό χείλια του έτρεμον ένω τ' ό μάτια του ήταν καρφωμένα στόν άνοιχτό λαιμό τ' ό νεαρού κάου-μπόυ.

—Εϋχαρίστως άπάντησε κείνος. Μίλα. Τί θέλεις νά μοϋ πής;

—"Α όχι έδω όμως.

—"Αλλά;

—Κάπου άλλο πού νάμαστε μοναχοί ό δύο μας, και άργότερα...

Ό Τόμ-Μιξ άρχισε νά μην καταλαβαίνη με τ' ό μυστηριώδες ύφος τ' ό γέρου.

—Μά τί συμβαίνει; ρώτησε περίεργος.

—Θά σοϋ πώ. Θέλεις ύστερα;

Στίς έφτά στό φράκτη τ' ό Ταύρου; ψιθύρισε ό γέρος.

—Πού είν' αυτός ό φράκτης τ' ό Ταύρου;

—Στή τελευταία νότια άκρη τ' ό κτήματος.

—Καλά...

Ό γέρος έφυγε τρέχοντας ένω ό Τόμ τόν κοίταζε άκόμα σκεπτικός και περίεργος. «Δέν καταλαβαίνω τίποτα...» μουρμούρισε και τράβηξε τ' ό λογό του στό στάβλο.

Στίς έπτά ό Τόμ-Μιξ ήταν στό φράκτη τ' ό Ταύρου. Σέ λίγα λεπτά νάτονε κι' ό γέρος.

—Λοιπόν; έκανε ό Τόμ άνυπόμονος.

—Πώς λέγεσαι βρέ παιδί μου; ρώτησε ό γέρος.

—Τόμ-Μιξ.

—Καλά Τόμ... Τόμμι σέ λέγαμε και μεις... σ' έλεγα και μικρό όταν σέ κάθιζα στό γόνάτ' ό μου και σέ χόρευα.

—Μέ χόρευες στό γόνάτ' ό σου; έκανε ό Τόμ-Μιξ. Μά ποιός είσαι λοιπόν; φώναξε εξαφιασμένος ό νέος άρπάζοντας τ' ό χέρια τ' ό γέρου.

—Δέ με ξέρεις... μουρμούρισε εκείνος, σκουπίζοντας τ' ό μάτια του πού δάκρυσαν. Δέ μπορεί νά με ξέρης... "Ήσουν πολύ μικρός τότε έσύ...

(Η συνέχεια στή 3η στήλη 21ης σελίδος)

(Συνέχεια από τ' ό προηγούμενο)

2ον
Προηγουμένως όμως στό δρόμο του άγόρασε ένα σκυλί άπ' τ' ό πιό άσκημα μπουλντόκ.

Σάν φτάσανε και τ' ό άδελφία του σέ λίγες ώρες, και έδειξε ό καθένας τ' ό σκυλάκι του, γελάσαν με τή καρδιά τους γιατί δέν είχαν ξαναδεί άσχημότερο σκυλί άπ' τ' ό μπουλντόκ εκείνο.

Τ' ό δράδ' ό παρουσιάσανε στό πατέρα τους τ' ό βασιλιά, τ' ό σκυλόκια τους. Πρώτα όι δύο μεγαλύτεροι άδελφοί κι' ύστερα ό μικρότερος τ' ό μπουλντόκ του, πού όσοι ήταν εκεί ξεκαρδίστηκαν στό γέλια βλέποντάς το.

Ό βασιλιάς πού δέν ήθελε σ' ό αλήθεια ν' άφήση σέ κανένα τή βασιλεία, άφ' όυ έκανε νά πιστέψουν πώς παρατηρούσε με προσοχή τ' ό δύο όμορφα σκυλάκια, πού είχαν φέρει τ' ό μεγαλύτερά του παιδιά, είπε πώς τ' ό βρίσκει και τ' ό δύο όμορφα και δέ ξέρει π' ό νά διαλέξη.

Τότε ό πιό μικρός παρουσιάζει τ' ό βελανίδι του, τ' ό σπάει κι' ό

Μιά γριά μάγισσα πάνω σ' ένα φτερωτό δράκοντα μπήκε...

μέσως νά, βγαίνει από μέσα ένα χαριτωμένο σκυλάκι, μπροστά στό έκπληκτα κι' έρωτηματικά βλέμματα τ' όν παρευρισκομένων, ήταν τόσο όμορφο πού δέν μπορούσε νά βρεθή τ' ό ταίρι του και τόσο μικρό πού περνούσε από ένα δακτυλίδι.

Ό βασιλιάς καμώθηκε πώς παρατηρούσε κι' αυτό τ' ό σκυλάκι μ' εϋχαρίστησι και είπε στό παιδιά του:

—Είμαι εϋχαριστημένος παιδιά μου, και από τ' όους τρεις σας, μά θέλω νά δοκιμάσω άκόμη μι' ό φορά τήν άξιωσύνη σας. Λοιπόν, όποιος από τ' όους τρεις σας, μοϋ φέρει στό τέλος τ' ό χρόνου μι' ό κορδέλλα, τόσο φιλή πού νά περνά μέσα από τ' ό μάτι μι' ός βελόνας, εκείνος

θά λάβη τή βασιλεία.

Όι δύο άδελφοί άπορήσανε και λυπηθήκαγε, μά δέν μπορούσαν νά κάνουν και διαφορετικά κι' έμίσησαν σάν τή πρώτη φορά. Ό μικρότερος πήγε ίσια στό παλάτι τ' ό "Ασπρης Γάτας και τ' ός διηγήθηκε τ' ό όσα είπε ό παρας του.

—Βασιλόπουλο, τ' ός είπε ή "Ασπρη Γάτα, νά μη σέ νοιάζει καθόλου γι' αυτό. "Έχω δώ στό παλάτι μου γάτες πού ύφαινουν περίφημα. Μι' ό τέτοια κορδέλλα είναι παιχνίδι γι' αυτές... Μη συλλογιέσαι λοιπόν τίποτα ίσα με τήν ήμέρα πού θά φύγης γι' όν πατέρα σου.

Τ' ό βασιλόπουλο εϋχαρίστησε πάλι τήν "Ασπρη Γάτα κ' έκανε όπως τ' ός είπε.

Ό χρόνος πέρασε γρήγορα κι' ή μέρα τ' ό μισεμοϋ του έφτασε. Τότε ή "Ασπρη Γάτα έδωσε στό βασιλόπουλο ένα καρύδι και τ' ός είπε:

—Μέσα σ' αυτό τ' ό καρύδι θά βρής τή κορδέλλα πού σοϋταξα, μά πρόσεξε νά τ' ό σπάσης μπροστά στό πατέρα σου.

Όι τρεις άδελφοί άνταμώνασαν όπως τή πρώτη φορά στό χά-νι και πήγαν μαζί στό πατέρα ρα τους.

Όι δύο μεγαλύτεροι ξεδιπλώσανε τ' ός κορδέλλες τους. "Ήταν φιλές σάν πανι τ' ός άράχνης και τόσο όμορφες πού όλοι όι άνθρωποι τ' όυ παλατιοϋ τ' ός έκοίταζαν μ' άνοιχτό στόμα, γιατί κανένας τους δέν είχε δει στή ζωή του τόσο όμορφη δουλειά.

Μά καμμι' άπ' αυτές δέ χωρούσε στό μάτι τ' ός βελόνας.

Τότε ό μικρότερος έβγαλε τ' ό καρύδι του και τ' όσπασε, με άπορία όμως βρήκε μέσα ένα φουντοϋκι. Σπάζει και τ' ό φουντοϋκι και βρίσκει ένα κουκοϋ-τσι από κεράσι. "Όλοι όι άνθρωποι τ' όυ παλατιοϋ άρχισαν νά γελοϋν. Σπάζει και τ' ό κουκοϋ-

ΑΠΡΗΛ

Γι' ό τ' όςες μέρες τεμπελιά όμως συγγνώμη σας ζητώ
"Υπνος, φαί, καμμι' ά δουλειά έχετε, πρέπει νά βιαστώ
"Ήρθε παιδιά άποκρηά! κι πρέπει και νά χτενιστώ
Ποιός λέει πώς δέν τ' ό άρεσόμε μήν άργήσω.

Πώς νά τή κρύψω τή χαρ' ό λίγο σάν μασκαρευτώ
π' ό θά με ντύσουν μασκαρεμένο σας θά φανερωθώ
θ' ό μου κρεμάσουν μι' ό ούρο π' ό που τόσο τ' ό ποθώ
και θ' ό φορέσω φέσι... σ' ός καλησπερήσω.

Χρωματιστό και φουντωτό ύστερα τρέχω σάν πουλι
γαλάζιο, γκρίζο, παρδαλό καρεμένος σέ "Αλή
καμαρωτά νά περπατώ γλάντι πού με προσκαλεί
στοϋς δρόμους μέσ' τή μέση γυρίζω πίσω.

τσι τ' όυ κερασιοϋ και βρίσκει ένα σιτάρι. Σπάζει και τ' ό σιτάρι και βρίσκει ένα σουσάμι "Απελπισμένο πιά τ' ό βασιλόπουλο και κατακόκκινο από τή ντροπή του μουρμούρισε μέσα στό δόντια του, ένω γύρω του είχαν διπλασιαστεί τ' ό γέλοια και όι ειρωνίες τ' όν άδελφών του, τ' όυ πατέρα του και τ' όν άλλων παρισταμένων:

—Γάτα! Γάτα! αυτή τή φορά με γέλασες!

Δέν άπόσωσε άκόμα καλά - καλά αυτά τ' ό λόγια κι' ένοιωσε νά τ' όυ γρατζουνίξη ή "Ασπρη Γάτα τ' ό χέρι, χωρίς όμως αυτός νά τή βλέπη. Αυτό τ' όυ έδωσε θάρρος, σπάζει άμέσως τ' ό σουσάμι και τραβά από μέσα μι' ό κορδέλλα ως πεντακόσιες πήχες. "Ήταν τόσο φιλή πού περνούσε με τή πιό μεγάλη εϋκολία από τ' ό μάτι και τ' ός πιό φιλής βελόνας.

Ό βασιλιάς δέν είχε τί νά πη πιά στό μικρότερο τ' όυ παιδί, γιατί, καθώς είπαμε δέν είχε σκοπό ν' άφήση τ' ό θρόνο τ' όυ γύ-

Είναι κρίμα ν' άφήσετε τή βασιλεία

ρισε λοιπόν και είπε:

—"Αγαπημένα μου παιδιά, είμαι πολύ εϋχαριστημένος από τ' ό κατορθώματά σας, μά έπιθυμώ νά μη μ' άρνηθήτε μι' ό χάρι άκόμα γι' ό τελευταία φορά. Πηγαίνετε νά ταξιδέψετε ένα χρόνο άκόμα κι' εκείνος πού στό τέλος τ' όυ χρόνου θά μοϋ φέρη τ' ό όμορφότερο κορίτσι γι' ό νά τ' ό κάνω βασίλισσα θά τ' ό πάρη και θά γίνη άμέσως βασιληάς.

Τ' ό βασιλόπουλα, άν και δέν είχαν όρεξη νά κάιουν καινούριο ταξίδι, σάν άκουσαν τ' ό λόγια αυτά τ' όυ πατέρα τους τ' ό δεχτήκανε με μεγάλη προθυμία.

(Η συνέχεια στό έρχόμενο)
"Η Γιαγιάκ σας

ΤΟΜ - ΜΙΞ
Ο ΑΣΥΛΛΗΠΤΟΣ

(Η συνέχεια από τή 1η στήλη 20ης σελ.)

—Μά ποιός είσαι λοιπόν;

—Θά σοϋ πώ.

—Και πώς με γνώρισες;

—"Απ' αυτό τ' ό σημάδι π' όυ έχεις έδω στό στήθος, Αυτό τ' ό σημάδι έγινε κάποτε πού κτύπησε, μικρό παιδάκι, σ' ένα σπιρούνι. Είχεσ πέσει εκεί π' όυ πήγαινες νά παίξεις.... "Έχεις και μι' ό έληά στήν άριστερή πλάτη, δέν είν' έτσι; ρώτησε ό γέρος.

—Ναί έχω έκανε κατάπληκτος ό Τόμ Μιξ.

—"Ε λοιπόν έσύ είσαι!

—Μά ποιός είμαι τέλος πάντων;

—Κακόμοιρο παιδί... μουρμούρισε ό γέρος. Δέ ξεύρεις και σ' ό ποιός είσαι... Και δουλεύεις τώρα έδω;

—Ναί.

—"Εσύ! ό γιός τ' όυ Λοπέζ! τ' όυ άρχοντα τ' ός "Αριζόνας! "Ένα άρχοντόπουλο νά δουλεύης!

Και ό γέρος άρχισε νά κλαίη σάν μωρό παιδί.

Ό Τόμ Μιξ έμεινε σκεπτικός κι' άμίλητος.

"Αλήθεια, αυτό π' όυ άνεκάλυπτε σήμερα ήταν τρομερό γι' αυτόν. Τ' όυ ξεσκέπαζε γι' ό μι' ό στιγμή όλο τ' ό μυστήριο τ' ός ζωής του. Γιατί κι' ό ίδιος καλά - καλά δέν ήξερε ποιός ήταν, ποιόι ήταν όι γονεί του και πώς βρισκόταν στή ζωή.

Θυμόταν μόνο άμυδρά πώς πολύ μικρός είχε βρεθεί στό κτήμα αυτό στό όποιο δουλεύε ως βοηθός τ' όν παληών και πεπειραμένων κάου-μπόυς. Θυμόταν άκόμα άμυδρά, σάν όνειρο, ότι κάποτε ήταν εϋτυχισμένο παιδί, μικρό νήπιο σχεδόν, και ύστερα εξαφνα βρέθηκε στό κτήμα αυτό σ' όπου και μεγάλωσε. "Αλλά πώς βρέθηκε εκεί δέν ήξερε.

"Όπως δέ ήταν άπομονωμένος άπ' τ' ό κόσμο, άνάμεσα στοϋς άργίους κι' έρήμους κάμπους, σιγά - σιγά έέχασε τ' ό παρελθόν του αυτό.

Και τώρα, εξαφνα εϋρισκ' έναν άνθρωπο π' ό θά τ' όυ τ' ό φανέρωνε.

—Λοιπόν; γι' ό πές μου; παρακάλεσε τ' ό γέρο άνηπόμονα.

—"Εγώ λοιπόν παιδί μου, είπε ό γέρος λέγομαι Ντόν Ροντρίγος και ήμουνα ό οικονομός τ' όυ πατέρα σου, ό έπιστάτης στό άπέραντα κτήματα τ' όυ συχωρεμένου τ' όυ άρχοντα ανθρώπου πατέρα σου τ' όυ Λοπέζ.

—Λοπέζ! έκανε ό νέος με κατάπληξη. "Έτσι λεγόταν ό πατέρας μου;

—Ναί Λοπέζ... κι' ήταν ό κύριος τ' όυ μεγαλειότερου Ράντς τ' ός "Αριζόνας στό Μεξικό. "Αφέντης μεγάλος

—Κάτι θυμάμαι... ψιθύρισε ό νέος, Πέθανε όμως;

—Δέν πέθανε!...

(Η συνέχεια στό έρχόμενο)
Μετάφρασις εκ τ' όυ "Αγγλικοϋ

ΣΥΝΟΜΙΛΙΕΣ

ΣΑ ΔΩΡΟ

Μα ασφαλώς δε θα μπορούσα να το χαρακτηρήσω κι' άλλοιώς! Κυριολεκτικώς μου ήρθε σά δώρο στη χθεσινή μου γιορτή ή έκδοσις της «Εφημεριδούλας μας».

Ναί, χθές είχα τη γιορτή μου. Μη στενοχωρείτε όμως άδικως τό μυαλό σας γυρεύοντας ποιός άγιος γιορτάζει στάς 19 Φεβρουαρίου. Δέ λέω, μπορεί να γιορτάζει και κανένας άγιος αλλά θα συμπεριλαμβανεται ασφαλώς μαζί... μέ τούς άγιους Πάντας.

«Άλλωστε δέ γιορτάζω τήν όνομαστική μου γιορτή, άλλ' άπλούστατα τά γεννέθλιά μου!

Ναί, τά γεννέθλιά μου! Σά χθές πρό δεκαέξη χρονών είδα για πρώτη φορά τό φώς του ήλίου ή μάλλον για να λέω τήν άλήθεια τό φώς του φεγγαριού γιατί γεννήθηκα νύκτα, άν και ούτε αυτό δέ τό θυμάμαι. Πάντως έτσι μου είπαν κι' ύποθετώ πώς δέ μέ γέλασαν.

Χθές λοιπόν είχα τή δεκάτη - έκτη έπέτειο τών γεννεθλίων μου.

Θά μου ήπτε τώρα «μά πώς σου ήρθε σά δώρο ή έκδοσις τής Έφημεριδούλας μας άφοδ τήν έκανες έ-σού»; «Έχετε δικιο δέν έκφράσθηκα καλά. Βεβαίως έτσι πού τό είπα είναι ένα δώρο πού τό έκανα έγώ ό ίδιος στόν έαυτό μου. Είναι κι' αυτή μία άποψις, γιατί ασφαλώς κάθε άνθρωπος σέ κάθε γιορτή κι' ιδιαιτέρως στή δική του, κάνει ένα περισσότερο έξοδο αγοράζοντας ένα δώρο για τόν έαυτό του. Όμως έγώ δέν ήθελα να πώ αυτό. Σά δώρο μου ήρθε ή ένίσχυσις στά πρώτα μου βήματα πού έκανα στό δρόμο τής πολύπλοκης ζωής, πού κρύβει τόσα και τόσα άγνωστα, δύσκολα κι' άόρατα έμπόδια, σ' αυτό τόν στενό, μακρύ και σκοτεινό δρόμο πού οδηγεί σέ δυό τέρματα στήν όλοκληροτική νίκη ή στήν άποτυχία.

«Η ίσχις έν τή ένώση» λέει ή παροιμία. Με τή βοήθειά σας λοιπόν, τή βοήθεια πού μου κάνατε όλοι σεις πού αυτή τή στιγμή διαβάζετε αυτό τό μικρό μου άρθράκι, αγοράζοντας τό περιοδικό μου και αρχίζοντας να μου κάνετε στήν «Εφημεριδούλας μας» κίνησι, πού έλπίζω πώς γρήγορα θα μεγαλώση και θα ζωηρέψη και πού πιστεύω ότι θα συνεχιστή πάντοτε, μέ βοηθάτε στό τόσο δύσκολο και βαρύ έργο πού χωρίς φόβο και μέ τόσο θάρρος ανέλαβα. Έλπίζω δέ ότι γρήγορα μέ τις καλές διαθέσεις πού έχετε άπέναντί μου και άπέναντι τού περιοδικού μου, θα κάνετε τή κίνηση τής «Εφημεριδούλας μας» πολύ μεγαλύτερα όπως σέ άλλα παρόμοια περιοδικά. Υποθέτω πιά ότι κανένας και καμμία δέ θα μείνη χωρίς ν' άπαντήση στούς διαγωνισμούς, να γράψη συνδρομητάς, να στείλη άγγελίες για τόν Τηλέγραφο, συνεργασία (ποίη- (Η συνέχεια και τό τέλος στή 3η στήλη τής παρουσίης σελίδας)

1ος Διαγωνισμός προς σύνθεσι «Πνευματικών Ασκήσεων»

Στό προηγούμενο τεύχος τής «Εφημεριδούλας μας» προκηρύχθηκε ό 1ος διαγωνισμός λύσεων τών πνευματικών ασκήσεων πού δημοσιεύοντε σέ κάθε τεύχος. Στό σημερινό προκηρύσσεται ό 1ος διαγωνισμός προς σύνθεσι πνευματικών ασκήσεων.

Σ' αυτόν μπορούν να λάβουν μέρος (όπως και σέ κάθε άλλο διαγωνισμό τής «Εφημεριδούλας μας») μόνο αυτοί πού έχουν έγκεκριμένο ψευδώνυμο.

Κάθε διαγωνιζόμενος πρέπει να στείλη μία Συλλογή από 15 έως 20 πνευματικές ασκήσεις διαφόρων ειδών, πρωτότυπες και άδημοσίευτες. Πρέπει να είναι γραμμένες μέ τάξι, καθαρά, μέ μεγάλα ευδιάκριτα γράμματα και μέ αυξόντα αριθμό. Αντίκρυ ή κάτω από κάθε άσκησι πρέπει να είναι γραμμένη ή λύση τής και στό τέλος και στήν αρχή τό όνομα τού συνθέτη, τό ψευδώνυμό του, τή διεύθυνσι και άπαραιτήτως τήν ηλικία. Η προθεσμία τής άποστολής είναι ως τή 1η Απριλίου. Περισσότερες άδηγίες μπορείτε να βρήτε στό Κανονισμό στίς σχετικές παραγράφους, δηλαδή για τή βράβευσι, τις προθεσμίες κ. ά. Λόγω έλειψεως χώρου στά γράμματα πού έλαβα θ' αρχίσω ν' άπαντώ άπ' τό έρχόμενο τεύχος.

Μέ αγάπη
Η Γρηά Γάτα

Ο έορτάζων Διευθυντής τής «Εφημεριδούλας μας» κ. ΙΩΑΝΝΗΣ Α. ΚΑΜΠΑΝΑΚΗΣ

ΠΝΕΥΜ. ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Συνέχεια 1ου Διαγωνισμού Λύσεων. Αί λύσεις τού φυλλαδίου τούτου δεκται μέχρι τας 20 Μαρτίου.

4. Λεξιγριφος

Πέρνω πρώτα ένα γράμμα και μία πρόθεσι μετά και σου φτιάνω έν τώ άμα ένα ζώ πού δέν πετά.

5. Μεταγραμματισμός

Στό ζώο τούτο τώρα δέ τό δεύτερο άν αλλάξω, θέ να ιδώ στό πικαδέ ένα νησί και θα θαυμάζω.

6. Στοιχειόγριφος

Μά στό νησάκι τώρα άν τή μέση άφαιρέσω, θέ να ιδώ και βασιληάν πού άπ' τήν έκπληξη θα πέσω.

7. - 8. Διπλοῦς άναγραμματισμός

1. Έν κατάστημα άν αλλάξης όπου πράγματα πουλεϊ θέ να δης και θα θαυμάξης δυό λέξεις πι και φι.

2. Η μέν πρώτη θέ να είναι άμαξα πολυτελής ή δέ δεύτερη σέ κάνει νάσαι πάντα εύτυχής.

9. Κρυπτογραφικό

12334567=Πτηνόν
25327 =Ζών
32367 =Αυτοκράτωρ
3412 =Μαγειρικόν σκευός
454326 =Πλευόμενο
56334 =Άλλο πτηνόν
62524 =Μας στεγάζει
7>24 =Μας άκολουθεί

10. Γρίφος

ι ι ις ις
υ ι ι ις ις
ο ε ι τ ι :: ις μ ις
ι ι ις ις
ι ις

11. Συλλαβόγριφος

Είμαι ό μέγας ποιητής μου βγάξεις τό κεφάλι και τότε μέλος σώματος θα γίνω ένα πάλι.

12. Λογοπαίγνιον

Πιό όρος τής Ελλάδος είναι άρνητικό μόριο;

(Συνέχεια από τή πρώτη στήλη τής παρουσίης σελίδας)

ματα, διηγηματάκια και σκίτσα) για τή Σελιδούλα μας, να πάρη ψευδώνυμα (μπορεί όσα θέλει), να στείλη άλληλογραφία στή Γρηά Γάτα και τέλος κάνοντας όλ' αυτά να μεσολάβη και να λαμπρίνη τήν «Εφημεριδούλα μας», δηλαδή τό δώρο τής γιορτής μου.

Ο Διευθυντής
Ιωάν. Α. Καμπανάκης

Κανονισμός και οδηγός

(Χρήσιμος σέ κάθε άπορία τού κάθε συνδρομητού ή αναγνώστου, τής «Εφημεριδούλας μας»)

τείνεται μία έρώτηση δηλαδή κι' οι διαγωνιζόμενοι άπαντούν και βραβεύονται οι καλλίτερες άπαντήσεις. Κρίνονται όμως σέ μια συνεδρίαση «του σπιτικού τής Έφημεριδούλας μας» Πού άποτεγείται από τήν ίδια τή Γιαγιάκα, τό Παππού, τό Φοίβο, τή Γρηά Γάτα και τήν Θεΐτσα. Τα πρακτικά να πούμε αυτού του συμβουλίου πού θα τα κρατά ό Φοΐβος είναι ή κρίση του διαγωνισμού μέ τ' άποτελέσματα, πού δημοσιεύονται στό φύλλο μέ σχετικές γελοιογραφίες φτιαγμένες άπ' τό Ζέφυρο.

54.—Όλων τών διαγωνισμών τ' άποτελέσματα δημοσιεύονται πάντα στό φύλλο, άργότερα ή γρηγορότερα, αναλόγως τής έργασίας πού άπαιτεί ή διαλογή και ή κρίση του καθ' ενός, πού έξαρτάται πάλι άπ' τόν αριθμό τών διαγωνιζόμενων, τό είδος τού διαγωνισμού κτλ.

55.—Οί διαγωνισμοί τής «Ε-

(Συνέχεια άπ' τό προηγούμενο και τέλος)

49.—Έκείνοι πού έχουν ξοδέψει τά περισσότερα φύλλα στό διάστημα ενός έτους (πάντα όμως όχι λιγότερα από 220, δηλαδή δέκα συνδρομητάς) παίρνουν Βραβείο όσοι κι' άν είναι, μέ τή σειρά, αρχίζοντας άπ' εκείνον πού ξόδεψε τά περισσότερα φύλλα και ό όποιος όνομάζετε Κορυφαίος. Οί υπόλοιποι πού ξόδεψαν λιγότερα από 220 φύλλα θα γραφτούν τό όνόματά τους σέ τιμητικό κατάλογο τής «Εφημεριδούλας μας».

50.—Όλοι οι βραβευμένοι έχουν δικαίωμα να στείλουν τή φωτογραφία τους για να δημοσιευθή δωρεάν. Για βραβείο παίρνουν οι νικηταί του διαγωνισμού βιβλία κατ' έκλογή τους αλλά μόνο άπ'αυτά πού ή Γρηά Γάτα θα παραθέση σέ ξεχωριστή στήλη, άνάλογα μέ τόν αριθμό τών φύλλων πού έχει ξοδέψει ό καθ' ένας. Έτσι λοιπόν ό Κορυφαίος όλων θα πάρη 5 δραχ. βιβλία για κάθε τεύχος τής «Εφημεριδούλας μας» πού ξόδεψε, δηλαδή άν ξόδεψε 220 φύλλα θα πάρη 1100 δραχ. βιβλία (220 X 5=1100) άν ξόδεψε 300 φύλλα θα πάρη 1500 δραχ. βιβλία κ. ο. κ. Τό ίδιο και για τούς υπόλοιπους βραβευμένους οι όποιοι όμως αντί 5 δραχ. κατά φύλλο, θα πέρνουν 3 δραχ.

51.—Μπορεί όμως τό βιβλίο πού θα διαλέξη ό βραβευμένος να κοστίζει περισσότερο, τότε θα δώση συμπλήρωμα και θα τό πάρη. Μπορεί επίσης κανείς αντί για βιβλίο να πάρη μια συνδρομή τής «Εφημεριδούλας μας» ή να έγγράψη άλλο συνδρομητή.

52.—Γίνονται κι' άλλοι πολλοί διαγωνισμοί στήν «Εφημεριδούλα μας» όπως Διηγήματος, Ποιήματος, Μεταφράσεως, Ζωγραφικής, Φωτογραφίας, Κρυπτογραφικού, Λευκών Λέξεων, Τυπογραφικών Λαθών, Στίξεως κτλ.

53.—Έκτός από τούς άνωτέρω θα γίνεται μία φορά τό χρόνο κι' ένας άλλος μέγας διαγωνισμός, ό λεγόμενος «Κυριακή τής Έφημεριδούλας μας» Προ-

ΜΙΑ ΕΥΘΥΜΗ ΣΥΝΤΡΟΦΙΑ

φημεριδούλας μας» διαιρούνται σέ μεγάλους και μικρούς. Μεγάλοι διαγωνισμοί είναι: τών Ασκήσεων, τών Λύσεων, του Ξεσπαθώματος και τής Κυριακής. Αυτοί δέ είναι όρισμένοι και άπορέτητοι κάθε χρόνο. Μικροί διαγωνισμοί είναι: όλοι οι υπόλοιποι. Αυτοί δέ, δέν έχουν όρισμένο χρόνο πού προκηρϊσσονται. Μπορεί δηλαδή ένας άπ' αυτούς να περάση ένας χρόνος χωρίς να τόν προκηρύξη ή Γρηά Γάτα, μπορεί επίσης αντίθετος στό διάστημα ενός έτους να προκηρυχθή δυό φορές. Όλοι δέ άνεξαιρέτως οι διαγωνισμοί τής «Εφημεριδούλας» μικροί και μεγάλοι, έχουν ό καθ' ένας χωριστό και δικό του αυξόντα αριθμό.

56.—Οί βραβευμένοι στούς διαγωνισμούς έχουν τις άκόλουθες τιμές και άμοιβές: Έκείνος πού παίρνει Α' βραβείο έχει δικαίωμα να στείλη τή φωτογραφία του για να δημοσιευθή δωρεάν. Όταν ό διαγωνισμός είναι προς σύνθεσι διηγήματος ή Κυριακή, δημοσιεύοντε ή άπαντήσεις και τ' άποτελέσματα μαζί. Και για δώρα παίρνει βιβλία άξίας 1500 για τούς Μεγάλους διαγωνισμούς και 1000 για τούς Μικρούς.

57.—Οί φωτογραφίες τών βραβευμένων δημοσιεύονται στό φύλλο από 3 μέχρι 6 μαζί. Γι' αυτό είναι καλό να στέλνονται συνηθισμένες φωτογραφίες σχήματος καρτ-βιζιτ (πού λένε οι φωτογράφοι) και μόνο μπουστια, όχι όλο τό σώμα, για τήν όμοιομορφία. Πίσω από τή φωτογραφία, ό βραβευμένος πρέπει να σημειώνη τ' όνομά του, τό ψευδώνυμο, τό Διαγωνισμό πού βραβεύθηκε, τήν ήμερομηνία και τή διεύθυνσι και να δηλώνη άν θέλη να δημοσιευθή ή φωτογραφία του μέ τ' όνομα ή τό ψευδώνυμο ή και τά δυό μαζί. Στό διάστημα τού ίδιου χρόνου όσα Α' βραβεία και να πάρη κανείς, μόνο μία φωτογραφία μπορεί να στείλη. Αν όμως ξαναβραβευθή τόν άλλο χρόνο ή άργότερα μπορεί να στείλη νεώτερη φωτογρα-

φία του να ξαναδημοσιευθῆ.

58.— Έκεῖνος πού παίρνει Β' Βραβεῖο μπορεῖ νά διαλέξῃ γιά δῶρο του βιβλία ἀξίας 1400 γιά τούς Μεγάλους διαγωνισμούς καί 900 γιά τούς Μικρούς. Κι' ἐκεῖνος πού πέρνει Γ' βραβεῖο μπορεῖ νά διαλέξῃ γιά δῶρο βιβλία ἀξίας 1300 γιά τούς Μεγάλους διαγωνισμούς καί 800 γιά τούς μικρούς.

59.— Ἡ αἴτησι γιά τήν ἀποστολή τῶν δῶρων κάθε διαγωνισμού πρέπει νά γίνεται ἀπό τόν βραβευμένο ἐντός τριῶν μηνῶν ἀπό τή δημοσίευση τῶν ἀποτελεσμάτων. Κατόπιν τὸ δικαίωμα παραγράφεται. Μπορεῖ ἐπίσης ὁ βραβευμένος ἀντί νά λάβῃ τὰ δῶρα του (καί κάθε τί ἄλλο) ταχυδρομικῶς νά ἔρθῃ νά τὰ παραλάβῃ αὐτοπροσώπως ἀπὸ τὸ γραφεῖο τῆς «Ἐφημεριδοῦλας μας» ἐντός τῆς ὁρισμένης προθεσμίας.

60.— Σὲ κάθε φυλλάδιο τῆς «Ἐφημεριδοῦλας μας» θ' ἀφιερώνεται τακτικὰ μιὰ σελίδα γιά τή δημοσίευση μικρῶν λογοτεχνικῶν ἔργων τῶν ψευδωνυμῶν φίλων τῆς. Ἡ σελίδα αὐτὴ ἔχει τὸν τίτλο «Ἡ Σελιδούλα μας».

61.— Κάποτε προκηρῦξεις ἢ

== ΕΞΥΠΝΑ 99% ==

Δὲ μποροῦσε νά τὴν ἀκούῃ.

Ἡ γιαιά: Μαρίκα, βγάλε παιδί μου τὴ γάτα ἀπὸ τὸ δωμάτιο, Δὲν μπορῶ νά τὴν ἀκούω.

Μαρίκα: Μά, γιαιάκα, ἀφοῦ ἔχεις καθῆσαι πάνω στὴ γάτα πῶς νά μὴ νιαουρίζει ἢ καημένη.

Ὁ λόγος.

— Πῶς πᾶς στὰ μαθήματά σου Τάκη;

— Εἶμαι τρίτος.

— Καί γιατί νά μὴν εἶσαι πρῶτος;

— Γιατί εἶναι ἄλλος.

Ζωολογία.

Στὸ σχολεῖο ὁ δάσκαλος μαθαίνει στὰ παιδιά φυσικὴ ἱστορία καί τούς μιλάει γιά τὰ ζῶα πού ἔχουν ἐξαφανιστεῖ πιά ἀπὸ τὴν γῆ. Ὑστερα γυρίζει στὸν Ἀλέκο καί τὸν ρωτᾷ:

Γιὰ πές μου ἐσύ Ἀλέκο ἕνα ζῶο πού νά μὴν ὑπάρχει πιά.

— Τὸ καναρίνι μας κύριε;

— Πῶς τὸ καναρίνι σας; Σοῦ εἶπα ἕνα ζῶον πού νά μὴν ὑπάρχει πιά.

— Μάλιστα κύριε τὸ καναρίνι μας δὲν ὑπάρχει πιά γιατί τὸ ἔφαγε χθὲς ἡ γάτα.

Φοῖβος

ἀποτελέσματα διαγωνισμῶν ἐκτοπίζουσι τὴ «Σελιδούλα μας» ἀπὸ ἕνα φύλλο, ἢ τὴν περιορίζουσι σὲ δύο μόνο στήλες, καμμιὰ φορὰ δὲ ἐκτοπίζεται καὶ ἐντελῶς. Τὸ ἴδιο ὅταν ὑπάρχουν πολλὲς Ἀγγελίες ἢ πολὺ Ἀλληλογραφία. Γενικὰ ἢ «Σελιδούλα μας» ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὴν ὕλη πού δημοσιεύετε ὑποχρεωτικὰ στὶς τρεῖς ἢ τέσσερις τελευταῖες σελίδες τοῦ φύλλου.

62.— Τὰ στελλόμενα γιά τὴ «Σελιδούλα μας» ἔργα ἢ κομμάτια, μποροῦν νά εἶναι πεζὰ ἢ ἔμμετρα, πρωτότυπα ἢ μεταφρασμένα. Πρέπει ὅμως νά εἶναι ἀδημοσίευτα.

63.— Τὰ δημοσιεύόμενα στὴ «Σελιδούλα μας» πρέπει νά εἶναι ποιήματα, διηγήματα, ἐντυπώσεις, περιγραφές, ἱστορικὰ ἢ ἀστεῖα ἀνέκδοτα, σκέψεις κτλ. σὰν αὐτὰ πού δημοσιεύονται καί στὶς ἄλλες σελίδες τοῦ φύλλου. Ὁ σκοπὸς τῆς «Σελιδούλας μας» εἶναι νά γυμνάξῃ τούς νέους πού ἔχουν λογοτεχνικὸ ταλέντο, γιά νά συνθέτουν ἔργα δικά τους ἢ νά μεταφράζουσι καλά ἀπὸ τὶς ξένες γλώσσες πού σπουδάζουσι.

64.— Κάθε κομμάτι στελλόμενο γιά τὴ «Σελιδούλα μας» πρέπει νά εἶναι γραμμένο χωριστὰ μόνο του, καθαρά, εὐανάγνωστα μὲ πλατειεῖς γραμμές, μὲ περιθώριο γιά τὶς διορθώσεις κι' ἀπὸ τὴ μιὰ ὄψι τοῦ χαρτιοῦ, ὥστε νά μὴ χρειάζεται ἀντιγραφή γιά νά σταλῆ στὸ τυπογραφεῖο. Τὰ δυσανάγνωστα καί τὰ μουντζουρωμένα χειρόγραφα ἢ «Ἐφημεριδοῦλα μας» οὔτε κἀν τὰ διαβάξῃ.

65.— Τέτοια κομμάτια ἔχει δικαίωμα νά στέλνῃ κάθε ψευδωνυμῶχος συνδρομητῆς κι' ἀπὸ κάτω ἀπὸ καθ' ἕνα πρέπει νά γράφεται ἀπαραιτήτως ὄνομα, ψευδώνυμο, διαμονή, ἡλικία καί ἡμερομηνία. Τὰ ἐγκρινόμενα κομμάτια δημοσιεύονται μὲ τὴ σειρά τους, τὰ δὲ ἀπορριπτόμενα ἀναγγέλλονται ἀπὸ εἰδικῆς στήλης τῆς Ἀλληλογραφίας πού ὀνομάζεται «Γιά τὴ Σελιδούλα μας ἀπορρίπτονται :: »

66.— Ὅταν τὸ κομμάτι εἶναι διασκευῆ ἢ ἐλεύθερη μετάφρασι, πρέπει ἐκεῖνος πού τὸ στέλνει νά τὸ δηλώνῃ καθαρά ἀπὸ κάτω καὶ ν' ἀναφέρῃ πού βρῆκε

καὶ τίνας εἶναι τὸ πρωτότυπο. Ἐπίσης ὅταν ἕνα κομμάτι εἶναι: ἀνέκδοτο, λαϊκὸ ἢ ἱστορικὸ, μῦθος, ἢ παράδοσι κτλ.

67.— Ἐπίσης δημοσιεύονται στὴν «Ἐφημεριδοῦλα μας» ἀνεκδοτάκια μὲ νόστιμες κι' ἀπρόοπτες κουταμάρες (ἀφέλειες) ἢ ἐξυπνάδες καί πονηρίες γιά νά μᾶς κάνουν νά γελοῖμέ.

68.— Καί τὰ εὐθυμα αὐτὰ περιλαμβάνονται στὴ «Σελιδούλα μας», δημοσιεύονται δὲ κι' ὅταν δὲν ὑπάρχει χῶρος καί γι' ἄλλα κομμάτια.

69.— Ἐννοεῖται ὅτι καί τὰ εὐθυμα αὐτὰ πρέπει νά εἶναι πρωτότυπα, καινούργια, ἀδημοσίευτα καί ὄχι ἀντιγραφές ἀπ' ἐδῶ κι' ἀπ' ἐκεῖ.

70.— Κομμάτια τῆς «Σελιδούλας μας» καί εὐθυμα τὰ ἐγκρινόμενα ἀπὸ τὴν «Ἐφημεριδοῦλα μας» δημοσιεύονται δωρεάν. Ἀλλὰ μόνον αὐτά. Μὲ πληρωμὴ δὲ μπορεῖ κανεὶς νά δημοσιεύσῃ τίποτα στὸ φύλλο παρὰ μόνον Ἀγγελίες γιά τὸν Τηλέγραφο.

ΤΕΛΟΣ

== ΜΕΤΑΞΥ ΜΑΣ ==

8) Προσεχῶς θ' ἀρχίσουσι νά δημοσιεύουσι ἐπὶ σειράς τευχῶν τὰ ἐκλεκτότερα παραμῦθια τοῦ γνωστοῦ συγγραφέως Χάνς Ἀντερσεν, ἄνω τῶν εἴκοσι.

9) Τὴν παρούσα στήλη πρέπει νά τὴν διαβάξετε ὅλοι-ες ἐξάπαντος καί πάντοτε, γιατί σ' αὐτὴν ὅπως καί στὴν ἄλληλογραφία ἀναγγέλλονται ὅλα τὰ νέα περὶ τῆς κινήσεως τοῦ περιοδικοῦ μας.

10) Στὸ προηγούμενο πρῶτο τεῦχος τῆς «Ἐφημεριδοῦλας μας» ἔγινε ἕνα ἀρκετὰ σημαντικὸ λάθος στὴν ἕκτη παράγραφο τῆς παρουσίσης στήλης. Δηλαδή τὰ γραφεῖα δὲν εἶναι ἀνοικτὰ ἀπὸ τὶς 12 μέχρι στὶς 2 ἀλλὰ ἀπ' τὶς 2 μέχρι τὶς 4 τὸ ἀπόγευμα.

Φοῖβος

«Ἡ Ἐφημεριδοῦλα μας» τυπώθηκε στὸ Τυπογραφεῖο τοῦ περιοδικοῦ «Παιδικὸς Κόσμος»
Ἐμμ. Μενάχη 42

Προϊστάμενος Τυπογραφείου:
ΜΙΛΤΙΑΔΗΣ ΡΑΛΛΗΣ
1. Γενναδίου 4